

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/42/2018
Identifikačné číslo spisu: 4115211419
Dátum vydania rozhodnutia: 27.09.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Pepelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:4115211419.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: LANDBERG s.r.o., so sídlom 086 04 Gerlachov 47, IČO: 47 986 271, zast. advokátom JUDr. Gáborom Szárazom, so sídlom Garbiarska 20, 064 01 Stará Ľubovňa, proti žalovanému: ELEKTRA NITRA, s.r.o., so sídlom Nábřežie mládeže 95, 949 01 Nitra, IČO: 36 522 562, zast. Advokátska kancelária VOZÁR s.r.o., so sídlom Trenčianska 56/D, 821 09 Bratislava, IČO: 47 234 628, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Martin Vozár, o zaplatenie 6.000,01 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 31Cb/74/2015, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 15Cob/35/2017-295 z 24. októbra 2017, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaný m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra ako súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 31Cb/74/2015-224 zo 7. novembra 2016 zamietol žalobu žalobcu a uložil mu povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v celom rozsahu.

2. Z odôvodnenia prvoinštančného rozsudku vyplýva, že právny predchodca žalobcu (VOMSTEL s. r. o. - pozn. dovolacieho súdu) sa žalobou podanou na súd dňa 20. apríla 2015, domáhal zaplatenia sumy 12.661,57 eur s príslušenstvom a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že návrhom na vyhlásenie konkurzu zo dňa 24. februára 2015, ktorý bol Okresnému súdu Nitra doručený dňa 25. februára 2015, sa žalobca domáhal vyhlásenia konkurzu na majetok žalovaného. Okresný súd Nitra uznesením č. k. 32K/8/2015-40 zo dňa 4. marca 2015 rozhodol o začatí konkurzného konania. Po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu, bol žalobca kontaktovaný žalovaným za účelom riešenia predmetnej veci zmiernom. Na základe uvedeného sa dňa 5. marca 2015 žalobca a žalovaný osobne stretli v sídle žalovaného, kde po vzájomnom rokovaní uzavreli dohodu o urovnaní. V predmetnej dohode sa žalovaný zaviazal uhradiť žalobcovi sumu vo výške 31.323,13 eur, a to tak, že prvú časť sumy vo výške 15.661,56 eur uhradí žalovaný žalobcovi do dvoch pracovných dní odo dňa podpisu dohody o urovnaní na účet žalobcu a druhú časť sumy vo výške 15.661,57 eur uhradí žalovaný žalobcovi do 14 dní odo

dňa podpisu dohody o urovnaní na účet žalobcu uvedený v záhlaví dohody. Žalobca sa v predmetnej dohode zaviazal, že v nasledujúci deň po podpísaní dohody podá na Okresný súd Nitra späťvzatie návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok žalovaného. Žalovaný po uzavretí dohody uhradil na účet žalobcu sumu vo výške 15.661,56 eur a ako dôkaz o tejto skutočnosti odovzdal žalobcovi doklad o úhrade (výpis z účtu). Druhú časť sumy vo výške 15.661,57 eur však žalovaný nezaplatil, a to ani po viacerých výzvach zo strany právneho zástupcu žalobcu. Dňa 1. apríla 2015 došlo zo strany žalovaného len k čiastočnej úhrade sumy vo výške 3.000,-- eur. Žalobca podaním zo dňa 23. apríla 2015 zobral žalobu v časti istiny 6.661,56 eur späť. Súd následne podľa § 172 ods. 6 Občianskeho súdneho poriadku dňa 7. augusta 2015 vydal platobný rozkaz č. k. 31Cb/74/2015-33, proti ktorému podal včas odpor žalovaný.

3. Súd prvej inštancie dokazovaním zistil, že dňa 21. júla 2014 právny predchodca žalobcu a žalovaný podpísali rámcovú zmluvu o dielo, obsahom ktorej boli práva a povinnosti zmluvných strán objednávateľa a zhotoviteľa. Súčasťou rámcovej zmluvy bola aj dohoda, že „zhotoviteľ môže postúpiť akékoľvek práva a povinnosti z tejto zmluvy vrátane postúpenia pohľadávky vzniknutej podľa tejto zmluvy alebo s ňou súvisiacej na tretie osoby, len s predchádzajúcim súhlasom objednávateľa“. Dňa 3. novembra 2014 právny predchodca žalobcu vystavil faktúru č. 14/112 na sumu 28.363,50 eur. Dňa 21. januára 2015 žalovaný (p. V.) zaplatil na účet právneho predchodcu žalobcu sumu 6.000,--eur (č. 1. 63 a výpoveď p. V.). Strany mali počas existencie zmluvného vzťahu rámcovej zmluvy o dielo za sporné naceňovanie kvalifikovanej, resp. nekvalifikovanej pracovnej sily a s tým (pre strany a ich účtovníctvo dôležité) súvisiace fakturované faktúry č. 14/112 vo výške 28.363,50 eur, č. 14/126 vo výške 37.899,--eur, č. 14/127 vo výške 4.549,50 eur, č. 14/139 vo výške 32.620,50 eur, č. 14/140 vo výške 2.290,50 eur, č. 2014103 na sumu 108,79 eur, č. 2014104 na sumu 1.075,50 eur, č. 2014106 na sumu 3.000,--eur, č. 2014107 na sumu 5.320,-- eur, č. 2015008 na sumu 1.801,80 eur, č. 2015009 na sumu 3.174,60 eur, č. 2015010 na sumu 204,60 eur a č. 2015011 na sumu 3.112,80 eur. Dňa 5. marca 2015 právny predchodca žalobcu a žalovaný uzavreli dohodu o urovnaní (č. 1. 6). Obe strany pri podpise dohody vedeli o čiastočne zaplatenej faktúre č. 14/112 vo výške 6.000,-- eur dňa 21. januára 2015. Žalovaný vedel, že súčasťou dohody o urovnaní sú aj nezaplatené aj zaplatené faktúry, ktoré boli medzi účastníkmi sporné (výpoveď žalovaného). Dňa 5. marca 2015 právny predchodca žalobcu zároveň dobropisom fakturoval faktúru č. FV15/019 na sumu -28.363,50 eur. V ten istý deň žalobca vyhotovil list s označením „Jednostranný zápočet - oznámenie“ (č. 1. 62). Po podaní žaloby, žalovaný zaplatil na účet právneho predchodcu žalobcu dňa 20. apríla 2015 sumu 3.000,-- eur a dňa 23. apríla 2015 sumu 3.661,56 eur (č. 1. 24 - 25). Dňa 27. apríla 2016 žalovaný vyhotovil listinu „Započítanie“ (č. 1. 64), v ktorom konštatoval bezdôvodné obohatenie vo výške 6.000,-- eur vzniknuté započítaním dobropisom č. FV15/019 v sume -28.363,50 eur. Tento tvrdený nárok mienil žalovaný započítať ku dňu, kedy sa mali stretnúť, t. j. dňa 4. apríla 2015. Prejav mieneného započítania bol právnenmu predchodcovi žalobcu doručený dňa 29. apríla 2015, ktorý listom zo dňa 5. mája 2015 prejavil svoj nesúhlas a zápočet vrátil. Dňa 10. decembra 2015 právny predchodca žalobcu a žalobca podpísali listinu o postúpení pohľadávok, ktorých zaplata sa žalobca v tomto konaní domáha. Právny predchodca žalobcu na postúpenie pohľadávok súhlas žalovaného nemal.

4. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie konštatoval, že predmetom konania je zaplata peňažnej sumy žalobcovi žalovaným z titulu dohody o urovnaní, po čiastočných úhradách žalovaným so zostatkom 6.000,01 eur s príslušenstvom. Žalovaný sa bránil tým, že uvedenú sumu započítal s bezdôvodným obohatením žalobcu vo výške 6.000,-- eur, ktoré plynulo z plnenia realizovaného pred pokonávkou, z faktúry č. 14/112 a tým, že táto suma nebola predmetom dohody o urovnaní. Bránil sa tiež nedostatkom aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

5. Z právneho hľadiska súd prvej inštancie vec posúdil podľa § 525 ods. 2 a § 585 až § 587 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Vzťah medzi stranami sporu vyhodnotil ako obchodnoprávny vzťah medzi podnikateľmi založený pôvodne rámcovou zmluvou o dielo zo dňa 21. júla 2014 (č. 1. 182), následne dohodou o urovnaní. Právny predchodca žalobcu fakturoval faktúru č. 14/112 dňa 3. novembra 2014 na sumu 28.363,50 eur (č. 1. 60). Medzi účastníkmi bolo sporné nacenenie plnenia zo zmluvy o dielo ohľadne počtu a kvalifikovanosti pracovníkov za odpracovanú činnosť. Uvedené naceňovanie pred pokonávkou bolo realizované prostredníctvom faktúr, ktoré strany pojali do dohody o

urovnání zo dňa 5. marca 2015 ako sporné nároky vyčíslené faktúrami. Žalovaný na pojednávaní potvrdil, že v čase spisovania dohody „išli faktúra po faktúre“ a že dňa 21. januára 2015 zaplatil na účet žalobcu sumu 6.000,-- eur.

6. Z dohody o urovnání zo dňa 5. marca 2015 (č. 1. 6) mal súd za preukázané, že účastníci dohody podľa § 585 OZ považovali za sporné vzájomné záväzky - fakturácie z vystavených faktúr, v ktorých bola zahrnutá aj faktúra č. 14/112 zo dňa 3. novembra 2014. Uvedenej spornosti nebráni ani skutočnosť, že strana žalovaného sa subjektívne domnievala, že uvedené nemala plniť, pretože podstatou pokonávky je, že spornosť neuhradeného, čiastočne plneného alebo plne uhradeného záväzku, ktorý v čase dohody o urovnání existuje, sa pokonávkou nahrádza úplne novým záväzkom, v ktorom sú kumulované ústupky jednej, či druhej strany dohody. Výsledná dohoda o novom záväzku v sebe zahŕňa stav ku dňu uzavretia dohody, pričom sa nemožno domáhať plnenia z pôvodného nahradeného záväzku. Nemožno poukazovať na plnenie na faktúru, pretože faktúra je len vyúčtovacím dokladom, pričom samotná spornosť vzájomných záväzkov spočívajúcich v nacenení za odpracované hodiny, je predpokladom pre uzavretie pokonávky. Pokiaľ ide o dobropisovanie faktúr, na ktoré odkazovala dohoda o urovnání a na ktoré poukazoval žalovaný, toto pre existenciu bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k faktúre č. 14/112 zo dňa 3. novembra 2014 nemá žiadny význam, pretože aj dobropis č. FV15/019 na sumu -28.363,50 eur je relevantným dokladom len pre strany sporu a účtovníctvo. Žalovaným tvrdené vzájomné „započítania“ zo dňa 5. marca 2016 (č. 1. 205) v skutočnosti neboli započítacími úkonmi účastníkov dohody o urovnání, ale iba účtovníckym vysporiadaním pôvodných sporných nárokov. Inými slovami, ak by pre strany neplynula povinnosť vyhotovovať faktúry, ale sporným by bolo naceňovanie a počet kvalifikovanej a nekvalifikovanej pracovnej sily, tak ako tomu bolo v tomto prípade, bolo by na účel času po uzavretí dohody o urovnání nepodstatné, že jeden z účastníkov plnil pred dohodou (čiastočne) a o tomto plnení by obe strany vedeli v čase uzatvárania dohody o urovnání s výsledkom nového záväzku, ktorý „s čiastočným plnením“ musel počítať. Započítanie žalovaného zo dňa 27. apríla 2016 (č. 1. 64) súd vyhodnotil ako neúčinné, pretože žalovaný nemohol mať pohľadávku z bezdôvodného obohatenia voči žalobcovi z predchádzajúceho čiastkového plnenia zo dňa 21. januára 2015, za situácie existencie dohody o urovnání, ktorá bola realizovaná dňa 5. marca 2015 a ktorej súčasťou bol aj predchádzajúci sporný záväzok z faktúry č. 14/112. Súd zamietol návrh žalovaného na doplnenie dokazovania výsluchom p. Kompana k otázkam rokovania a kreácie sumy urovnania, pretože aj keby kreácia sumy počítala s „vrátením“ skôr zaplatenej sumy 6.000,-- eur, musela by byť podľa názoru súdu takáto povinnosť žalobcu uvedená v texte písomnej dohody o urovnání, osobitne za situácie, že účastníci dohody o urovnání o čiastočne zaplatenej sume v čase podpisovania dohody vedeli. Na základe vyššie uvedeného právny predchodca žalobcu mal nárok na žalovanú sumu vo svojom zostatku.

7. V priebehu konania došlo k zmene účastníka na strane žalobcu, pričom žalovaný namieta jeho aktívnu legitimáciu s poukazom na dojednanie v rámcovej zmluve ohľadne povinnosti vyžiadať súhlas dlžníka s postúpením pohľadávky. Súd z rámcovej zmluvy o dielo zo dňa 21. júla 2014 zistil existenciu dohody, podľa ktorej „zhotoviteľ môže postúpiť akékoľvek práva a povinnosti z tejto zmluvy vrátane postúpenia pohľadávky vzniknutej podľa tejto zmluvy alebo s ňou súvisiacej na 3. osoby, len s predchádzajúcim súhlasom objednávateľa“. Účastníci dohody o urovnání (právny predchodca žalobcu a žalovaný) uzavreli dohodu, podľa ktorej (Čl. II. bod 2.) sa urovnáním podľa bodu 1. tohto článku považujú nároky oboch zmluvných strán špecifikované v Čl. I. bod 2. a 4., za urovnané, vrátane príslušenstva a žiadna zo strán si nebude voči druhej zmluvnej strane uplatňovať akékoľvek ďalšie nároky vyplývajúce z rámcovej zmluvy, ani ostatné nároky týkajúce sa zhotovenia diela podľa rámcovej zmluvy. Uvedená dohoda nie je podľa názoru súdu generálnou dohodou o urovnání týkajúcou sa všetkých práv a povinností navzájom (napr. práv a povinností z predchádzajúceho, od rámcovej zmluvy o dielo odlišného právneho vzťahu, ak by existoval). Predmetnou pokonávkou odstránili stav spornosti a neistoty ohľadne nárokov plynúcich z nacenenia pracovnej sily s príslušenstvom a tiež podľa textu dohody vylúčili ďalšie nároky zo zmluvy o dielo týkajúce sa zhotovenia diela. Uvedenou dohodou o urovnání podľa názoru súdu ale nevylúčili záväzok vyplývajúci z Čl. 11 - záverečné ustanovenia, týkajúci sa možnosti právneho predchodcu žalobcu postúpiť pohľadávku vyplývajúcu z rámcovej zmluvy o dielo, alebo s ňou súvisiacej, na tretie osoby len s predchádzajúcim súhlasom objednávateľa - žalovaného. Uvedená dohoda o podmienkach postúpenia pohľadávok mohla podľa názoru súdu existovať aj izolovane a aj za situácie,

že je pojatá do vlastného textu zmluvy o dielo. Na uvedený záväzok - povinnosť zhotoviteľa (právneho predchodcu žalobcu) vyžiadať predchádzajúci súhlas objednávateľa, sa podľa názoru súdu dohoda o urovaní nevzťahovala. Z konania nevyplývala ani len stranami tvrdená spornosť uvedeného záväzku, preto na uvedený záväzok nemohli účastníci dohody o urovaní ani pomýšľať (§ 585 OZ). Z textu záverečných ustanovení podľa názoru súdu vyplýva, že „zákaz“ postúpenia pohľadávok bez predchádzajúceho súhlasu sa týkal nielen rámcovej zmluvy o dielo, ale aj zmluvy súvisiacej, ktorou podľa prejavenej vôle účastníkov rámcovej zmluvy o dielo mohla byť aj zmluva uzavretá v budúcnosti a súvisiaca s rámcovou zmluvou o dielo, teda aj zmluva o urovaní.

8. Vzhľadom na uvedené súd vyhodnotil, že právny predchodca žalobcu postúpil pohľadávky vyplývajúce z nového záväzku z dohody o urovaní, ale tá súvisela s rámcovou zmluvou o dielo. Keďže žalobca v konaní nepreukázal, že jeho právny predchodca mal súhlas žalovaného s postúpením pohľadávok, súd vyhodnotil postúpenie pohľadávok za neúčinné z dôvodu absolútnej neplatnosti (§ 39 OZ) právneho úkonu postúpenia zo dňa 10. decembra 2015. Konštatujúc, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaným subjektom tvrdeného práva, súd žalobu zamietol.

9. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len C. s. p.) a úspešnej strane žalovaného priznal náhradu trov konania podľa pomeru úspechu vo veci v celom rozsahu.

10. Na odvolanie žalobcu proti rozsudku prvoinštančného súdu Krajský súd v Nitre ako súd odvolací, po prejednaní vecí podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 C. s. p., bez nariadenia pojednávania v medziach podaného odvolania, rozsudkom č. k. 15Cob/35/2017-295 z 24. októbra 2017, prvoinštančný rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil, konštatujúc, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, riadne zistil skutkový stav a vec správne právne posúdil. Odvolací súd sa s odôvodnením napadnutého rozsudku v celom rozsahu stotožnil a v súlade s § 387 ods. 2 C. s. p. konštatoval správnosť jeho dôvodov.

11. Odvolací súd poukázal na čl. 11 Rámcovej zmluvy o dielo z 21. júla 2014, uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným, podľa ktorého zhotoviteľ (pôvodný žalobca) môže postúpiť akékoľvek práva a povinnosti z tejto zmluvy vrátane postúpenia pohľadávky vzniknutej podľa tejto zmluvy alebo s ňou súvisiacej na tretie osoby len s predchádzajúcim písomným súhlasom objednávateľa (žalovaného).

12. Z obsahu Dohody o urovaní z 5. marca 2015 uzavretej medzi pôvodnými stranami sporu odvolací súd zistil, že táto dohoda súvisí s Rámcovou zmluvou o dielo. Cieľom, resp. zámerom Dohody o urovaní bolo urovať len vzájomné finančné vzťahy medzi účastníkmi tejto dohody, a teda v danom prípade nešlo o generálne urovanie. Z tejto dohody nevyplýva vylúčenie aplikácie čl. 11 Rámcovej zmluvy o dielo. Preto pre platnosť zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 10. decembra 2015, uzavretej medzi pôvodným žalobcom a súčasným žalobcom sa vyžadoval predchádzajúci písomný súhlas žalovaného. Keďže takýto súhlas zo strany žalovaného daný nebol, naplnilo sa ust. § 525 ods. 2 OZ, t. j. nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

13. O nároku žalovaného na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 C. s. p. s poukazom na § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že plne úspešnému žalovanému priznal nárok na ich náhradu proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

14. Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť 23. novembra 2017.

15. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca (písomným podaním z 15. januára 2018, č. l. 328 - 332), prípustnosť ktorého odôvodnil ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., teda že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

16. Žalobca v podanom dovolaní dôvodí rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež

„najvyšší soud“) sp. zn. 3Obdo/25/201.5 zo 7. septembra 2016, v ktorom sa najvyšší súd zaoberal otázkou „generálneho urovnania“. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že nárok upravený stranami sporu dohodou o urovnaní zo dňa 13. júna 2006 bol obom stranám sporu známy a známa bola aj formulácia obsiahnutá v čl. IV. ods. 6 dohody o urovnaní, ktorá predstavuje generálne urovanie, ktoré znamená, že účastníci dohody si nebudú ďalej nárokovať voči sebe žiadne iné finančné nároky, ktoré mali medzi sebou navzájom pred uzavretím dohody.

17. Žalobca v dovolaní poukázaním na článok III. bod 2 dohody o urovnaní vyslovil názor, v prejednávanej veci podpisom predmetnej dohody jej účastníkmi došlo k urovnaniu všetkých vzťahov účastníkov a k zániku rámcovej zmluvy. Keďže účastníci dohody si neupravili vzťahy - nevyhradili právo súhlasu dlžníka (žalovaného) s postúpením pohľadávky, neupravili si to ani formou dodatku k dohode o urovnaní. Preto platí, že právne vzťahy neupravené v danej dohode o urovnaní sa riadia príslušnými ustanoveniami platného právneho poriadku (§ 521 ods. 1 OZ), ktorý písomný súhlas dlžníka (žalovaného) na postúpenie pohľadávky tretej osobe nevyžaduje. Vychádzajúc z uvedeného má žalobca za to, že Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 10. decembra 2015 uzavretá medzi postupcom VOMSTEL s.r.o. a postupníkom LANDBERG s.r.o. je platným právnym úkonom.

18. Žalobca sa nestotožňuje s názorom odvolacieho súdu a ani názorom súdu prvej inštancie o tom, že dohodou o urovnaní si právny predchodca žalobcu so žalovaným upravil len vzájomné finančné vzťahy. Je toho názoru, že dohodou si upravili všetky práva, nároky a povinnosti a právne vzťahy vyplývajúce z tejto dohody v nej výslovne neupravené a/alebo z nej vzniknuté, sa majú riadiť príslušnými ustanoveniami platného právneho poriadku. Za nesprávny považuje záver odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie o tom, že skutočnosti neuvedené v dohode o urovnaní sa riadia rámcovou zmluvou o dielo. Žalobca je toho názoru, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, konkrétne od rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Obdo/25/2015 zo dňa 7. septembra 2016.

19. Vzhľadom na uvedené tvrdenia žalobca dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu č. k. 15Gob/35/2017-295 zo dňa 24. októbra 2017, ako aj prvoinštančný rozsudok č. k. 31Cb/74/2015-224 zo dňa 7. novembra 2016 podľa § 449 C. s. p. zrušil, resp. aby v zmysle § 449 ods. 3 C. s. p. rozsudok odvolacieho súdu zmenil a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 6.000,01 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,05 % ročne zo sumy 6.000,01 eur od 30. marca 2015 do zaplatenia a priznal mu náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalobca si pre prípad úspechu uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

20. Žalobca zároveň podal návrh na odklad právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu č. k. 15Cob/35/2017 z 24. októbra 2017 zdôvodniac ho tým, že uznesením Okresného súdu Nitra č. k. 31Cb/74/2015-308 bol zaviazaný zaplatiť žalovanému trovy konania vo výške 3.274,60 eur. Keďže sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ani odvolacieho súdu žalobca nestotožňuje, v záujme odkladu vykonateľnosti rozhodnutia súdu o trovách konania žiada o odklad právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

21. K dovolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný (č. l. 362 - 366), ktorý navrhol dovolanie podľa § 447 písm. f/ C. s. p. odmietnuť, resp. podľa § 448 C. s. p. ho ako nedôvodné zamietnuť. Súčasne si uplatnil náhradu trov konania.

22. Vyjadrenie žalovaného bolo doručené žalobcovi na vedomie (č. l. 367).

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „Najvyšší súd SR“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

24. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie

odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti.

25. Najvyšší súd v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd vo veci konať a rozhodnúť o veci samej, čo platí pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázky posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

26. Podľa § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p..

27. Podľa § 420 C. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, pokiaľ trpí niektorou z procesných väd konania vymenovaných v písm. a/ až f/ predmetného ustanovenia (zakotvujúce tzv. vady zmätočnosti).

28. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p., dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Podľa odseku 2, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

29. Pre úspešnosť dovolania pre riešenie právnej otázky podľa § 421 ods. 1 písm. a/, b/ alebo c/ C. s. p. musí dovolateľ vymedziť dovolací dôvod spôsobom upraveným v § 432 ods. 1 a 2 C. s. p., teda tak, že uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

30. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 C. s. p. nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.), alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p.).

31. Podľa § 447 písm. f/ C. s. p., dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

32. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že na to, aby sa mohol dovolací súd zaoberať dovolaním, musia byť splnené predpoklady prípustnosti dovolania vyplývajúce z ustanovení § 420 alebo § 421 C. s. p. a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. okrem iného, aby dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 C. s. p..

33. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti

dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

34. Žalobca v dovolaní namietol vadu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., ktorú vzhľadom na odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v rozhodnutí sp. zn. 3Obdo/25/2015, posudzujúcim otázku urovnania medzi účastníkmi dohody o urovnaní ako generálne urovanie, ktoré podľa dovolateľa má totožný charakter s dohodou o urovnaní v prejednávanej veci.

35. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 C. s. p., musí ísť o otázku právnú (teda nie o skutkovú otázku). Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (vid' uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 222/2009 z 26. februára 2010). Nesprávne právne posúdenie pritom môže byť dovolacím dôvodom len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok napadnutého rozhodnutia. Ak bude dovolateľ tvrdiť, že súdy z vykonaného dokazovania nezistili správne skutkový stav a nesprávne vec preto právne posúdili, a to vo vzťahu k riešeniu niektorej právnej otázky, nepôjde o dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci, ale o napadnutie rozhodnutia odvolacieho súdu pre nedostatočné alebo nesprávne zistenie skutkového stavu.

36. Uvedené kritériá pre prípustnosť dovolania z dôvodu podľa § 421 ods. 1 v spojení s ust. § 432 ods. 1 a 2 C. s. p., dovolanie podané žalobcom nespĺňa.

37. Za relevantné vymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade s ust. § 432 ods. 1 a 2 C. s. p. nemožno považovať argumenty žalobcu v dovolaní, z ktorých je zrejmé v zásade len jeho nespokojnosť s vyvedením iných skutkových zistení a záverov, než ním predkladaných v predmetnom konaní pri ustálení rozsahu urovnania medzi účastníkmi Dohody o urovnaní zo dňa 5. marca 2015, majúceho vplyv na (ne)platnosť zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 10. decembra 2015 z titulu absentujúceho písomného súhlasu žalovaného s postúpením pohľadávok z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu. Posúdenie urovnania ako generálneho urovnania, alebo ako urovnania (len) vzájomných finančných nárokov medzi účastníkmi dohody, predstavovalo súčasť zisťovania skutkového stavu veci, vedúceho k právnemu záveru o neúčinnom postúpení pohľadávok z dôvodu absolútnej neplatnosti právneho úkonu postúpenia z 10. decembra 2015 a v konečnom dôsledku k záveru, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaným subjektom tvrdeného práva, ktorá okolnosť mala za následok zamietnutie žaloby.

38. Súd pri právnom posúdení veci rieši právne otázky, nie skutkové, preto nemožno dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie veci odôvodniť spochybnením skutkových záverov odvolacieho súdu, ktorých riešenie predchádzalo riešeniu právnych otázok. Dovolateľ tak v podstate nenamietal právne posúdenie veci odvolacím súdom, ale jeho skutkové závery, ktoré nie je dovolací súd oprávnený preskúmať, pretože v zmysle ustanovenia § 442 C. s. p. je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Takto vymedzený dôvod dovolania preto nemožno považovať za vymedzený v súlade s ustanovením § 428 C. s. p..

39. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti dospel dovolací súd k záveru, že v podmienkach danej veci k naplneniu tvrdeného dôvodu prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. nedošlo, keďže dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C. s. p.. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. f/ C. s. p. bez toho, aby sa zaoberal otázkou vecnej správnosti napadnutých rozhodnutí.

40. Vzhľadom na prijatý záver o odmietnutí dovolania žalobcu, dovolací súd nemal priestor pre zaoberanie sa jeho návrhom na odloženie právoplatnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, naviac za situácie, kedy žalobca proti uzneseniu č. k. 31Cb/74/2015-308 zo 4. januára 2018 o uložení povinnosti jeho osobe zaplatiť žalovanému trovy konania vo výške 3.274,60 eur, podal sťažnosť,

v dôsledku ktorej skutočnosti toto uznesenie nie je právoplatné, ani vykonateľné, a teda niet dôvodu hodného osobitného zreteľa tak, ako to má na mysli ust. § 444 ods. 2 C. s. p. .

41. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p).

42. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.